

[Holstein.]

allerede var iværksat, da Hr. Dalhoff den 1. Juli 1924 tiltraadte sit Embede, „hvorved han“, som Rigsadvokaten bemærker, „fik en noget“ — man tør maaske nok sige „ganske“ — „anden Stilling til Ministeriets Regnskabsvæsen, end hans Forgænger havde haft.“

Ifølge det nævnte Cirkulære fra den højtærede Statsminister af 25. Juni 1924 og Finansministeriets supplerende Skrivelser af 15. August 1924 og 21. November 1925 fik Finansministeriet, som Rigsadvokaten udtrykkelig fremhæver, „en langt stærkere Stilling end før med Hensyn til Ministerialbudgetterne; der skulde finde direkte Forhandlinger Sted mellem Finansministeriet og Fagministerierne om opstaaede Budgetspørgsmaal, hvilket medførte, at Departementschefen nu blev nødt til at gennemgaa Budgetterne før deres Indsendelse til Finansministeriet og personlig deltage i de nævnte Forhandlinger med Finansministeriet, hvorefter han maatte konferere med sine Embedsmænd angaaende de omhandlede Spørgsmaal, derunder ogsaa med Arendrup om Kontorholdsbudgettet.“ Der er selvfølgelig ingen Mening i at konferere om Budgettet — og det er selvfølgelig ogsaa umuligt, det gentager jeg paa ny, at danne sig en fuldt begrundet Mening om Budgettet —, naar man overhovedet ikke beskæftiger sig med det paagældende Ministeriums Regnskab.

„Det var“, siger Rigsadvokaten, „altsaa ingenlunde saa, at Departementschefen skulde betragte Kontorholdsregnskabet som et ham uvedkommende, inferiørt Anliggende, og dette saa meget mindre som der ikke er nogen Tvivl om, at det Underordningsforhold, hvori Arendrup i hvert Fald efter Hr. Busck-Nielsens Mening stod i til første Kontor i hans Tid, efter Departementschef Dalhoffs Tiltræden faldt ganske bort.“

Det er Rigsadvokatens Ord.

„Jeg ser, ikke rettere“, siger Rigsadvokaten, „end at meget vigtige Momenter har i Departementschef Dalhoffs Tid foreligget til paa en endog ret indgaaende Maade at tage Arendrups Kasse- og Regnskabsvæsen op til Undersøgelse.“

Skønt Hr. Dalhoff lige fra sin Tiltrædelse efter Rigsadvokatens Mening ikke har haft

nogen som helst Føje til at betragte Ministeriets Kasse- og Regnskabsvæsen som sig uvedkommende og heller ikke nogen Grund til at stole paa, at det blev tilstrækkeligt revideret fra anden Side, eller til ikke at betragte sig som Arendrups eneste overordnede og tilsynsførende, har han ikke des mindre i aabenbar Strid med sin ubestridelige Embedspligt overhovedet ikke reelt beskæftiget sig med sit Ministeriums Kasse- og Regnskabsvæsen. Den simpleste summariske Beskæftigelse dermed vilde have ført til Opdagelse af Arendrups Bedrageri for Kontorholdsudgifternes Vedkommende. Arendrup førte nemlig ikke falsk Udgiftsregnskab i sin Kassebog. I samfulde otte Aar fra 1921 stemte de indførte Udgifter nøjagtigt med Bilagene. Derimod ophørte Arendrup fra 1921, da han blev fungerende Kontorchef, at føre Ministeriets Indtægter ind i Kassebogen, han førte dem overhovedet ikke ind. Hvis altsaa Departementschef Dalhoff blot een eneste Gang i sin Embedstid, forinden Regnskabsoversigten tilstilledes Finansministeriet, havde sagt til sin direkte underordnede, Arendrup, hvis Regnskabsvæsen det var — det er jo ubestridt anerkendt — Hr. Dalhoffs Embedspligt at føre Tilsyn med: Maa jeg se Kassebogen! — saa havde Arendrups ministerielle Kontorholdsbedragerier uden mindste Ulejlighed for Hr. Dalhoff og uden nogen som helst Forfarenhed, end ikke i den lille Tabel, været opdaget og afsløret.

Dersom denne Forsømmelighed fra Hr. Dalhoffs Side ikke er baade grov og vedvarende Forsømmelse, hvor meget skal der da til, for at der kan rejses Tiltale enten for grov eller for vedvarende Embedsforsømmelse? Nej, disse Forsømmelser falder oplagt, ligesom Forsømmelserne med Hensyn til Erstatningen for Dampskibet „Cyrus“, ind under den gældende Straffelovs § 143 og den nyes § 155. Og er der endnu nogen, som er i Tvivl om denne Paragrafs Anvendelighed og Betimelighed, saa skal jeg yderligere anføre den ganske særligt grove Embedsskødesløshed, som Hr. Dalhoff hæfter for ved i Finansaaret 1925—26 paa Arendrups Tilskyndelse uden videre overfor Finansudvalget at indstille en Tillægsbevilling paa 20 000 Kr., skønt der ikke i Handelsministeriets Økonomi det paagældende Aar forelaa noget som helst